

Met een harde knal smijt ik de deur dicht. Mijn moeder roept dreigend nog iets over een of ander wiskundekamp, maar ik doe net alsof ik het niet hoor. Kwaad stamp ik de trap op naar boven. Naar mijn kamer. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit zó boos op mijn ouders ben geweest. Volgens mij komen er serieus stoomwolkjes uit mijn oren.

Natuurlijk ga ik naar het feest van Noor. Natuurlijk! Noor is mijn beste vriendin. Al weken kletsen we over niets anders dan het feest. Over wat we aan zullen trekken (allebei een zwart jurkje met gympjes), welke jongens er zullen komen en wie er eventueel met wie gaat zoenen. We regelden dat de broer van Noor (die Broer heet, echt waar, heb ik ook niet verzonnen) wil deejayen. En we kregen het geniale idee om Noors ouders naar een vijf uur durend theaterstuk te sturen, dat toevallig helemaal aan de andere kant van de stad speelt, zodat we een héél lange tijd geen last van ze zullen hebben (hoe leuk en aardig ze trouwens ook zijn en hoe tof het ook is dat Noor zo'n groot verjaardagsfeest mag geven).

Maar nu mag ik er dus niet naartoe. En moet ik op vrijdagavond, nu de kerstvakantie net eindelijk is begonnen,

wiskundesommen gaan maken. En dat alleen maar omdat ik niet zo'n geweldig-fantastisch kerstrapport heb. Wie verzint er nou zoiets? Mijn ouders dus!

Ik geef een schop tegen mijn bureau en zucht diep. Zo slecht is mijn rapport niet eens. Ik zou er gewoon mee overgaan, ondanks die vijf voor wiskunde. Tijd zat om dat cijfer op te halen. En voor Frans sta ik zelfs een tien, hartstikke goed dus, maar dáár zeggen mijn ouders dan weer niets over. Een tien voor Frans vinden ze de normaalste zaak van de wereld, omdat we thuis die taal altijd spreken.

Ik gris het zwarte jurkje dat ik vanmorgen vroeg al heb klaargelegd van mijn bed, schop mijn schooloutfit uit en laat de soepele stof over mijn lichaam glijden. Daarna loop ik naar de spiegel. Het is niet zomaar een zwart jurkje: als je heel goed kijkt, zie je dat de stof bedrukt is met allerlei kleine Eiffeltorentjes. Tevreden staar ik naar mijn spiegelbeeld. Gelukkig, het staat nog net zo mooi als gisteren. Want dat weet je natuurlijk maar nooit.

Met een schuin oog kijk ik naar de klok. Ik moet nu écht gaan, want Noor zit vast al lang op me te wachten. Ik schiet in mijn maillot en gypjes, doe een roze hoedje op en pareloorbellen in. Eigenlijk heb ik alleen nog een warme jas nodig, bedenk ik. Buiten vriest het, er schaatsen zelfs al mensen op de gracht, maar mijn winterjas hangt beneden aan de kapstok. En via de voordeur ons huis verlaten is nu echt geen optie! Ik sluip over de overloop naar mama's inloopkast, waar ik een grijze kasjmieren sjaal zie hangen. Hij voelt erg wollig en warm en ik wikkel hem stevig om me heen. Gelukkig woont Noor vlakbij, dus als ik heel hard ren, vries ik vast niet dood. Dan schuif ik het raam open en klim ik naar bui-

ten. Het is niet de eerste keer dat ik wegloop, dus ik weet dat de regenpijp me heus wel houdt.

Daar is het huis van Noor al! Een paar kerstkabouters kijken me vanaf het houten tuinbankje grijnzend aan. Ik ben al bijna weer vergeten dat ik daarnet zo boos was. In de voortuin staat een kerstboom met wel honderd lichtjes, die het allemaal doen. Iedere keer als ik op Lindegracht nummer 5 kom, lijkt het net alsof ik een andere wereld binnenstap. Bij Noor thuis is het altijd gezellig. Haar ouders, Lara en Toon, werken ook, maar niet honderd uur per week zoals de mijne. Als ze vragen hoe het gaat, zijn ze werkelijk in je geïnteresseerd en hoeven ze niet alleen te weten welke cijfers je hebt gehaald. 's Avonds eten ze bijna altijd samen en kletsen ze over de dingen van de dag. Niet alleen over de leuke dingen, maar ook over de stomme. Eerlijk gezegd is dat zelfs mijn favoriete onderdeel. De vader van Noor maakt namelijk nogal vaak ruzie met z'n baas, en hij kan die baas zeer komisch nadoen. Daarnaast is het avondeten altijd een verrassing. Iedere dag moet er iemand anders koken. Noor en Broer ook, al sinds ze twaalf zijn. En ik dus ook, want mijn ouders zijn zoveel weg dat ik daar wel een paar keer per week eet (het valt mijn ouders volgens mij niet eens op dat ik de maaltijdboxen gewoon in de koelkast laat staan!). En als we dan een nieuw recept uitproberen dat compleet mislukt, vinden Lara en Toon dat helemaal niet erg. Dan halen ze gewoon patat.

Ik ren het tuinpad op en druk drie keer stevig op de bel. Volgens mij is het puntje van mijn neus nu echt bevroren! Met een zwaai doet Noor de deur open. Ze draagt een linnen jurk-

je met een paar kreukels, een hoge knot en witte gympjes. Ik knik goedkeurend. Stijlvol, maar niet té bedacht. Past precies bij de dresscode *Paris, je t'aime*. Drie keer raden wie die dresscode trouwens heeft verzonnen... Precies, ik! Want hoe vreselijk ouderwets en streng mijn moeder ook is, soms heeft het ook voordelen om half-Frans te zijn. De belangrijkste drie (in willekeurige volgorde):

- We gaan bijna iedere vakantie naar Parijs. Pap en mam moeten er vaak voor werk naartoe en meestal combineren we dat met bezoeken aan familie. We hebben er zelfs een appartement, midden in de Marais! Het liefst voer ik daar de hele dag mijn lievelingshobby uit: zomaar wat door de straten slenteren, kijken wat voor coole kleren de Pariisennes aanhebben, welke lekkere taartjes er in de etalages liggen, hoe de zakenmensen de metro's in springen... Ik maak er tekeningetjes van, of ik schrijf lijstjes in mijn agenda van alles wat ik zie en hoor. Dát is ook een belangrijk onderdeel van mijn lievelingshobby.
- Ik haal altijd tieners voor Frans (oké, soms ook negens) en hoef nooit woordjes te stampen. Zo hou ik tijd over voor de leukere dingen in het leven, zoals kleren passen en tekenen. Later wil ik mode-illustrator worden. En dan zo eentje die heel veel modeshows bezoekt en altijd op de eerste rij mag zitten. Om al het moois te tekenen dat er maar voorbijkomt! Die illustraties verkoop ik dan aan de coolste blogs en glossy's. Tegen mijn ouders heb ik dat trouwens maar niet verteld. Die denken/dromen/hopen/verwachten dat ik na de havo het vwo ga doen en dan kunsthandelaar (zoals mijn vader) of professor (zo-

als mijn moeder) word. Of een ander superintellectueel beroep kies.

- We hebben best vaak macarons in huis. Een macaron is geen gebakje, maar ook geen koekje. Eigenlijk zit het er precies tussenin. En het is het allerlekkerste dat er bestaat!

‘Eindelijk, daar ben je!’ Noor trekt me de gang in. ‘Tjee, heb jij blauwe lippenstift op of zo? En ben je serieus zonder jas?’

Ik wapper met mama’s sjaal, alsof dat het hele verhaal moet uitleggen, en laat me daarna tegen de verwarming vallen. De warme tinteling voelt fijn en irritant tegelijk.

‘Ruzie,’ antwoord ik met een diepe zucht. ‘Ik ben weggelopen. Eigenlijk mocht ik niet komen en moest ik aan wiskunde gaan werken.’

Noor komt naast me zitten, aait over mijn koude neus en trekt een ‘is-het-weer-zover’-gezicht.

Snel doe ik verslag van het gedoe en gezeur.

Noor glimlacht en zegt dat ze superblij is dat ik toch ben gekomen. Wel vindt ze mijn weglloopactie ietwat ondoordacht. ‘De volgende keer regelen we een stand-in voor je,’ zegt ze beslist. ‘Zo’n stuntmeisje met dezelfde kleur haar als jij, dat we dan in jouw bed stoppen. Zodat je ouders denken dat jij dat bent.’

‘Ja!’ roep ik enthousiast. ‘Kunnen we er dan niet meteen een zoeken die ook nog keigoed is in wiskunde? Kan ze mooi al die proefwerken voor me maken.’

‘Goed plan.’ Noor kijkt me ernstig aan. ‘Morgen gaan we meteen op jacht.’

Grinnikend lopen we naar de woonkamer. Alle meubels

zijn aan de kant geschoven, zodat er een ruime dansvloer is ontstaan. Er hangt een discobal aan het plafond en achter de draaitafels staat Broer. Hij heeft een koptelefoon op en knikt zó professioneel met zijn hoofd dat het lijkt alsof hij al jaren in clubs op Ibiza draait. Een beetje verlegen zwaai ik naar hem. Dat is helaas een soort afwijking van me, dat ik verlegen word van jongens die ouder zijn dan ik. Zelfs als ik ze verder helemaal niet aantrekkelijk vind. *Très bizarre*. Broer knipoogt terug en start meteen een vrolijke beat, waar een deuntje met kerstbelletjes in zit verwerkt.

Buiten horen we gelach en het gerammel van fietsen. Samen rennen we weer naar de gang. Ik ga op mijn tenen staan en zwaai naar Indi, Maya en Jasmijn, die hun fietsen op slot zetten. Half serieus, half voor de grap checken we of ze zich wel aan de dresscode hebben gehouden. We steken allebei onze duimen omhoog. 'Jullie mogen binnenkomen!' roepen we.

De meisjes dragen alle drie een streepjesjurk, met een rood-wit-blauw vestje eroverheen: de kleuren van de Nederlandse vlag – en van de Franse! Vlug maak ik een paar foto's met mijn telefoon, ik krijg nu al zin om hun outfits na te tekenen als ik straks thuis ben. Maar dan zie ik op mijn scherm dat ik drie oproepen heb gemist. *Mam telefoon*, staat er. Shit-terdeshit. Ik grom hardop. Dat had ik natuurlijk kunnen weten.

In een opwelling prop ik mijn telefoon in Noors spijkerjack, dat ik toevallig aan de kapstok zie hangen. En dan ren ik de dansvloer op.

Midden in de nacht huppel ik over de gracht terug naar huis. Ik mocht Noors spijkerjack lenen en ik heb mama's sjaal weer om. Het was echt een Geweldig Feest! Noor heeft eindelijk met Joppe gezoend en dat is heel bijzonder, want ze is al anderhalf jaar verliefd op hem. Vlak voor het feestje bespraken we nog allerlei zoenstrategieën en nu begon hij haar gewoon spontaan te zoenen na een potje armpjedrukken. Dus deze tip ga ik *forever and ever* onthouden!

Broer leerde me een beetje mixen achter de draaitafels en het lukte me zowaar om een nonchalant gesprekje met hem te voeren. En dat was best knap, want we draaiden echt keiharde beats! Gelukkig hadden Noor en ik op het laatste moment nog 'sorry-voor-de-harde-muziek'-briefjes bij de burens door de bus gegooid, dus de buurt was goed voorbereid en had niet de politie gebeld. Dat zie je namelijk weleens in films. Broer vroeg zelfs – als ik het tenminste allemaal goed verstaan heb boven de muziek uit – of ik morgen mee ging schaatsen!

Ik grinnik even hardop. Ik héb niet eens schaatsen. Maar wie weet kan ik die ergens vandaan toveren. Straks maar

eens een lijstje met geschikte gespreksonderwerpen bedenken. Ik zou mijn zwarte jurkje weer aan kunnen trekken, met een dik vest eroverheen, en mijn roze hoedje natuurlijk! Daar kreeg ik op het feest veel complimenten over. Een paar meisjes vonden mijn stijl zo leuk dat ze graag een keer met me willen shoppen. Indi (type topmodel) zei zelfs: 'Misschien kun je er een boek over schrijven'. Over de coole Franse kledingstijl, bedoelde ze. Pff, hoe ouderwets! Misschien is een blog een beter idee.

Hoe dan ook, mijn wangen gloeien er nog van na. En wat ook grappig was... De ouders van Noor hadden zó van het vijf uur durende toneelstuk genoten dat ze er nóg wel een keer naartoe willen. Op nieuwjaarsdag.

'Dan kun je weer zo'n tof feestje geven,' grapte ik tegen Noor toen al onze klasgenootjes naar huis waren en ik hielp met opruimen.

Toen begon Broer heel hard te lachen. Echt héél hard. Ik vond het eerlijk gezegd wat overdreven, ik bedoel, zó grappig was het nou ook weer niet.

Misschien vindt hij me wel leuk, bedenk ik ineens. Of zou ik het me hebben verbeeld? Ik ben tenslotte nog maar vijftien en hij al bijna zeventien, en ik ben bovendien de beste vriendin van zijn kleine zusje... Maar toch maakt mijn hart een vreemd sprongetje en vrolijk steek ik de sleutel in het slot van de voordeur. Zachtjes sluip ik door de gang. Vreemd, het licht brandt nog in de keuken. Mama zou toch niet...

'Chérie,' hoor ik ineens.

'Merde,' vloek ik zachtjes. Ze is dus wél opgebleven. Noor had gelijk: ik moet mijn weglouppacties echt beter gaan voor-

bereiden. Ergens in mijn achterhoofd fluistert een stemmetje (vermoedelijk een engel) dat ik mama's sjaal nú in de paraplubak moet mikken, als ik niet voor honderd jaar huis-arrest wil hebben. Dat doe ik dus maar meteen. Een seconde later gaat de keukendeur open en zie ik mama in haar rode mantelpakje. Zelfs midden in de nacht – als de rest van de wereld gewoon in een joggingbroek rondloopt – ziet mijn moeder er onberispelijk uit.

Chérie is Frans voor liefje, maar echt lief zou ik mama's blik op dit moment niet willen noemen. Haar mond heeft de vorm van een kaarsrechte streep. En door haar uitgelopen mascara ziet ze er extra moe uit.

'We hadden afgesproken dat je opgave 1 tot en met 8 zou maken, en dat je niet naar het feest zou gaan. En wat doe jij? Je loopt alweer weg! Ik zag je heus wel van de regenpijp glijden.'

Ze had het dus toch gezien. Ik besluit om het maar niet te ontkennen. Ik wil het gelukzalige gevoel van het feest niet kwijtraken. Dat zou zo superzonde zijn. Misschien kunnen we hier zonder ruzie uitkomen.

'Mam,' zeg ik serieus. 'Probeer het eens van de positieve kant te bekijken.'

Mam fronst haar wenkbrauwen. 'Hoe in godsnaam dan?'

'Voor een puber doe ik het behoorlijk rustig aan.'

Ik geef een paar voorbeeldjes die ik zelf enorm grappig vind. Zoals dat ik bij dit feest niet met álle jongens uit de klas heb gezoend, maar met maar de helft. Dat ik bijna nooit inhaleer als ik rook en dat ik de enige van de klas ben die nog nooit aan joyriding heeft gedaan.

Mam zucht diep. 'Joyriding? Wat bedoel je toch allemaal?'

Toen ik jouw leeftijd had, was ik de beste van mijn klas. Ik werd zelfs geïnterviewd voor de schoolkrant, omdat ik van die geniale en originele huiswerktips had waar echt álle leerlingen iets aan hadden. Ik gaf bijlessen aan eersteklassers. En iedere zondagmiddag was ik óf in het Louvre óf in de bibliotheek te vinden...'

Ik rol met mijn ogen. Dit verhaal heb ik al te vaak gehoord. Het is vakantie, potjandorie, ik wil niets maar dan ook NIETS met huiswerk of school te maken hebben. Alleen al voor die woorden ben ik allergisch. Op dit soort momenten vraag ik me werkelijk af of zij wel mijn echte moeder is. Als ik heel hard nadenk, kan ik eigenlijk maar drie dingen bedenken die we gemeen hebben.

- We houden van Franse taartjes (tja, wie niet?).
- We hebben allebei golvend lang kastanjebruin haar.
- Als we lachen, verschijnen er kuiltjes in onze wangen. Maar aangezien ik ongeveer de hele dag lach en mijn moeder gemiddeld drie keer per jaar, zie je deze overeenkomst vrijwel nooit.

'Deze kerstvakantie, *mademoiselle*, ga je aan je schoolprestaties werken.' Mama steekt haar vinger in de lucht en kijkt me aan alsof ze de strengste Franse schooljuf aller tijden is. 'Geen feestjes, geen vriendinnengedoe, niet rondhangen in de winkelstraat.'

'Maar mam!' Ik stampvoet en roep dat het niet eerlijk is. Maar mama praat gewoon verder. Op een zeer rustige, zeer beheerste en zeer ernstige toon, wat mij uiteraard alleen maar bozer maakt.

'Je weet toch wel dat het ieder jaar moeilijker wordt om

toegelaten te worden op de Sorbonne?’

‘Op de wat?’ vraag ik expres. Want natuurlijk weet ik wel wat de Sorbonne is. De beste universiteit van Parijs. Wat zeg ik? Van de wereld. Dat vinden mijn ouders tenminste. Ooit hebben papa en mama besloten dat dit Hun Grote Levensdoel is. Om mij op die verdomde Sorbonne te krijgen. Maar ik ben helemaal geen studiebol. Nooit geweest, trouwens. Voor de vakken die ik leuk vind, doe ik heus wel (een beetje) mijn best. En anders doe ik net alsof. In dat ‘net alsof doen’ ben ik trouwens wel weer heel goed. Altijd denken de leraren dat ik driftig aantekeningen zit te maken, maar dan zit ik gewoon te tekenen. Jurkjes, rokjes, hoedjes, jumpsuits, badpakken of wat voor kleren dan ook. Voor de vorm vraag ik dan weleens hoe je een bepaald woord spelt. Werkt best vaak. Tenzij ik de slappe lach krijg of als klasgenootjes vragen of ze mijn samenvattingen mogen overschrijven, dan klap ik mijn schrift maar snel dicht. En verder vind ik school over het algemeen best vermakelijk – we hebben een toffe klas en in de pauze gaan we vaak in het stiltehoek van de bieb kletsen en stiekem roze koeken eten.

Zonder welterusten te zeggen vlieg ik de trap op naar boven. In mijn warme tweepersoonsbed denk ik nog een hele poos aan het fijne feest. In mijn hoofd speel ik alle liedjes en de leukste gesprekken nog een keer af. Wat ben ik blij dat ik toch stiekem gegaan ben. Dat was de beste beslissing ooit. Ik hoop heel erg dat ik er vannacht nog heerlijk verder over droom.